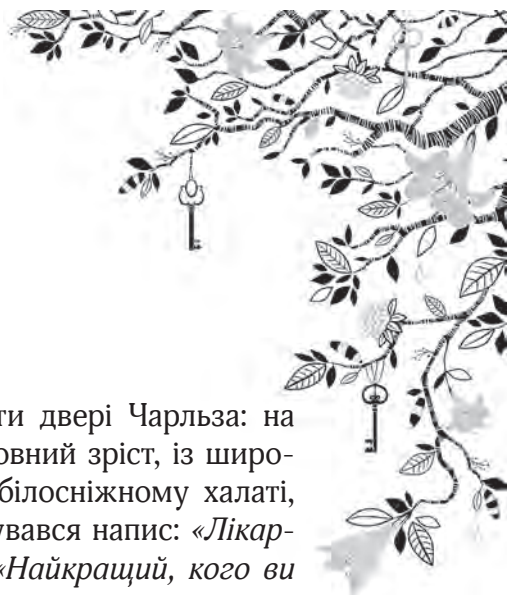

РОЗДІЛ 1

ені було справді неважко знайти двері Чарльза: на них висіла його фотографія в повний зріст, із широкою посмішкою на губах та в білосніжному халаті, на нагрудній кишені якого красувався напис: «*Лікар-стоматолог Чарльз Спенсер*», а нижче: «*Найкращий, кого ви можете знайти для ваших зубів*».

Проте я не очікувала, що фотографія заспіває, щойно я торкнуся дверної ручки.

*За зубками доглядайте,
Щедро посмішками сяйте,
Всіх довкола звеселяйте!*

— заклично виспівувала світлина приємним тенором на мотив мелодії колискової «*Сяй, сяй, маленька зіронько*». Я перелякано огледілася в коридорі. Ох ти, Боже мій, хіба не можна трохи тихіше? Мене й без того увесь час не полишало відчуття, наче за мною стежать. Хоча крім мене та Фото-Чарльза нікого не було видно, тільки двері, всюди, куди не кинь оком. Мої власні розташовувалися за найближчим рогом, і, на правду, я б воліла краще повернутися туди й облишити цю справу.

Докори сумління мало не dokonали мене. Те, що я збиралася зробити, було схоже на читання чийогось таємного щоденника, тільки набагато гірше. Задля цього мені навіть довелося скоїти крадіжку, хоча можна й посперечатися, чи це насправді такий аморальний вчинок, як здається. Із правової точки зору це дійсно була крадіжка, але лише небагатьом пасує ця хутряна мисливська шапка-вущанка, котру я поцупила в Чарльза. Здебільшого люди виглядали в ній, наче тупі вівці, і Чарльз не був

винятком, тож я, власне кажучи, навіть зробила йому послугу. Сподіваюся тільки, що ніхто не зайде в мою кімнату й не побачить мене в ліжку в цій дурнуватій шапці. Тому що саме це я зараз і робила: лежала в ліжку і спала. Із вкраденою мисливською шапкою на голові. От тільки снилося мені не щось приємне, а що я за кимось шпигувала. Кимось, хто, можливо, якраз збирався розбити серце Лотті (за фахом найкращій заплітальниці-хімерних-зачісок, випікальниці-печива, перекладачці-з-собачого та розрадниці-дівочих-душ у світі). Й оскільки ніхто в цілому світі не мав серця добрішого, ніж Лотті (офіційно, втім, наша няня), цього ні в якому разі не мало статися. Тож, сподіваюся, у цьому випадку мета все ж виправдовувала засоби. Хіба ні?

Я зітхнула. Ну чому все завжди має бути таким складним?

— Я роблю це не для себе, а заради Лотті, — впівголоса мовила я на випадок, якщо в мене був невидимий слухач, затим перевела подих і повернула донизу ручку.

— Ні-ні, не халтурити! — Фото-Чарльз підняв догори вказівного пальця і знову почав співати: *«За зубками доглядайте, спереду і ззаду, і...»*

— Е-е-ем... *і між ними?* — прошепотіла я, засоромившись.

— Правильно! Навіть якщо це набагато приємніше звучить, коли проспівати. — Доки двері відчинилися, Чарльз весело виспівував далі: *«Зуби чищу я ретельно й посмішку щасливу маю!»*

— Справді не можу збагнути, що Лотті в тобі знайшла, — пробурмотіла я, прошмигнувши за поріг, і востаннє огледілась у коридорі. Порожньо. Як і раніше, не видно ні душі.

За дверима, на щастя, виявився не стоматологічний кабінет, а освітлене сонцем поле для гри в гольф. І Чарльз, цього разу у 3D, у картатих штанях розмахував ключкою. Зітхнувши з полегшенням, що не опинилася в якомусь непристойному сні (адже, згідно з дослідженнями, понад тридцять п'ять відсотків усіх снів людини — про секс), я швиденько підігнала своє вбрання відповідно до оточення: теніска, полотняні штани, туфлі для

гольф і — просто не змогла втриматися — стильне кепі. Намагаючись поводитися якомога природніше, я ступила вперед. Двері в коридор плавно за мною зачинилися і тепер маячили посеред газону, ніби дивовижний витончений витвір мистецтва.

Після приземлення м'яч Чарльза прокотився по елегантній кривій і влучив прямісінько в лунку, а супутник Чарльза, чоловік його віку з напрочуд гарними зубами, тихо вилаявся.

— Ну, що ти скажеш на це? — Чарльз повернувся до нього з тріумфальною посмішкою на губах. Затим його погляд зупинився на мені й він посміхнувся ще ширше. — О, привіт, крихітко Лів! Ти це бачила? Це був хоул-ін-ван. Тож я виграв нашу маленьку партію з розгромним рахунком.

— М-м-м, так, просто блискуче, — схвально погодилась я.

— Так, правда ж? — Чарльз розсміявся і поклав руку мені на плече. — Дозволь відрекомендувати? Цей тип, що так гнівно зиркає на нас, — мій давній товариш по навчанню Ентоні. Але хай це тебе не турбує, з ним все гаразд, він просто не звик мені програвати.

— Авжеж ні. — Ентоні потис мою руку. — Я з такого типу друзів, які завжди й в усьому кращі: у мене були вищі оцінки, я їздив на розкішніших автівках, вів успішнішу практику і завжди клеїв гарніших дівчат. — Він засміявся. — І на відміну від Чарлі у мене й досі все волосся на місці.

Ага, тож це був сон такого роду. Тепер мені було ще більш прикро, що довелося його порушити. Тим часом Ентоні швидко скуйовдив п'ятірнею свою пишну шевелюру, і з обличчя Чарльза щезла переможна посмішка.

— Є жінки, які вважають чоловіків із лисинами цілком привабливими, — пробурмотів він.

— О, так! — швидко підтакнула я. — Наприклад, Лотті.

І моя мама. Зрештою, вона ж закохана в лисого брата Чарльза Ернеста. Щоправда, мабуть, все-таки не через лисину, а радше незважаючи на неї.

— Хто така Лотті? — поцікавився Ентоні, і я з не меншим нетерпінням чекала відповіді, ніж він. От зараз і з'ясується, чи Чарльз серйозно ставиться до Лотті.

Принаймні він знову посміхнувся, промовляючи її ім'я.

— Лотті... А це ще що таке?

Його перервав різкий звук, що раптом пронісся над полем для гольфу.

Як навмисне, саме зараз.

— Для будильника ще в будь-якому разі зарано, — стривожено пробурмотіла я.

— Як на мене, це швидше нагадує димовий сигнал, — додав Ентоні.

Трохи запанікувавши, я обернулася до дверей. Якщо Чарльз зараз прокинеться, то весь сон розпадеться і я провалюся в порожнечу. Вельми неприємний досвід, котрий я аж ніяк не хотіла повторити ще раз. Тим часом пронизливий звук все наростав і небо вже прорізали перші тріщини. Я кинулася назад до дверей і схопилася за ручку саме тієї миті, коли земля почала зникати піді мною. Одним широким стрибком я перемахнула через поріг і замкнула за собою двері.

Врятувалася. Але моя місія, безперечно, зазнала поразки. Я так і не з'ясувала, що Чарльз відчуває до Лотті. Навіть якщо він і посміхнувся при згадці її імені.

Фото-Чарльз знову зтягнув свою пісеньку про чищення зубів.

— Стули вже пельку! — гаркнула я, і Фото-Чарльз ображено замовк.

І тоді серед раптової тиші я почула це: добре знайомий зловісний шелест, лише за якихось кілька метрів від мене. І хоча нікого не було видно, а голос розуму в моїй голові нашіптував, що все, що відбувається, тільки сон, я не могла опиратися страху, який охопив мене, такому ж моторошному, як і цей шелест. Не до кінця розуміючи, що роблю і від кого тікаю, я знову кинулася бігти.

РОЗДІЛ 99

так голосно дихала, що не могла чути нічого, окрім власного дихання, але була впевнена, що шелест переслідував мене по п'ятах. І він наближався. Я чимдуж рвонула за риг у найближчий коридор, де знаходилися мої двері. Насправді з шелестом не можна зустрітися, і, почувши його, думаєш про якогось нешкідливого пацюка, але цей шелест був геть іншим і зовсім не безпечним. Це був наймоторошніший звук, який я будь-коли чула (враховуючи, що сьогодні мені вже довелося чути його кілька разів), — наче від фіранки, котру відсували вбік, а за нею ховався вбивця із впалими щоками, який навіжено поводив очима, з бензопилою та закривавленим...

Я різко зупинилася. Бо біля моїх дверей хтось уже чекав на мене. На моє щастя, ніякий не маніяк із впалими щоками та бензопилою, а дехто набагато симпатичніший.

Генрі. Мій друг от уже вісім із половиною тижнів. І не тільки уві сні, а й у реальному житті. (Однак мені здається, що ми провели разом значно більше часу в наших снах, аніж наяву.) Він, як завжди, притулився спиною до стіни, схрестивши руки на грудях, і посміхався. Тією зовсім особливою Генрі-посмішкою, котра призначалася тільки мені й змушувала щоразу почуватися найщасливішою дівчиною в цілому світі. Зазвичай я б посміхнулася йому у відповідь (сподіваюся, такою ж особливою Лів-посмішкою) і кинулася в обійми, але для цього зараз не було часу.

— Нічне фітнес-тренування? — поцікавився Генрі, коли я зупинилася перед ним і почала гамселити кулаком у двері, замість того щоб його поцілувати. — Чи ти від чогось тікаєш?

— Розповім тобі всередині! — відповіла я, важко дихаючи й не припиняючи стукати. Щілина поштової скриньки відчинилася, і хтось просунув — нестерпно повільно — спочатку аркуш паперу, а потім і олівець.

— Напишіть, будь ласка, сьогоднішній пароль, правильно складіть аркуш і знову просуньте його всередину, — промовив прийемний голос містера Ву за дверима.

Я тихо вилаялася. Хоча моя система безпеки була неперевершеною від непроханих гостей, але не надто хорошою, коли мені самій треба було швидко сховатися всередині.

— Уві сні є справді ефективніші методи, ніж втеча, Лів. — Генрі пильно роззірнувся в коридорі й підійшов до мене. — Ти можеш просто полетіти геть або перетворитися на щось неприступне і прудке, чого не наздоженеш. Наприклад, на гепарда. Або ж місячну ракету...

— Але ж не кожному так легко даються перетворення, як тобі, тим паче на якусь дурнувату місячну ракету! — накинулася я на нього.

Олівець у моїй руці трохи тремтів, але в присутності Генрі мій страх відчутно вгамувався. Я більше не чула ніякого шелесту. Та незважаючи на це, була певна, що ми не самі. Хіба не стало темніше? І холодніше?

— Нещодавно ти була милою маленькою кішечкою, — сказав Генрі, який, здається, нічого цього не помітив.

Так, була. Але, по-перше, я хотіла перетворитися не на милу маленьку кішечку, а на великого небезпечного ягуара, а по-друге — мене ж тоді ніхто не переслідував. Ми з Генрі просто задля розваги трошки повправлялися. Для мене лишалося загадкою, як можна взагалі сконцентруватися і швидко перевтілитися, якщо тобі загрожує щось страхітливе й невидиме, а від страху аж коліна тремтять. Мабуть, Генрі був таким вправним у всіх цих трюках із перевтіленнями, тому що ніколи нічого не боявся. От і тепер він тільки безтурботно усміхався.

Зціпивши зуби, я врешті нашкрябала на аркуші паперу «*Повстані хатні капці з помпоном*», згорнула його трикутником і знову просунула в щілину поштової скриньки.

— Трохи неохайно, але правильно, — сказав містер Ву зсередины, і двері відчинилися.

Я схопила Генрі за руку, потягла його через поріг і з гуркотом зачинила за нами двері. Затим полегшено зітхнула. Таке вже бувало з нами раніше.

— Наступного разу можна трохи швидше? — нагримала я на містера Ву. (Зі справжнім містером Ву я б ніколи не насмілилася так вчинити.)

— Черепахи можуть значно більше розповісти тобі про дорогу, ніж зайці, міс Олівія, — вклонився мені містер Ву (чого реальний містер Ву теж ніколи б не зробив) і стримано кивнув Генрі: — Ласкаво просимо в ресторан сновидінь міс Олівії, незнайомий юначе зі скуйовдженим волоссям!

Ми дійсно опинилися у своєрідному ресторані, мушу визнати, якомусь досить потворному ресторані зі столами з чорного декоративного пластику, яскраво-червоними скатертинами, а зі стелі звисали помаранчеві лямпіони. У повітрі розливалися спокусливі аромати гострого тушкованого курячого м'яса. Тільки зараз я помітила, як зголодніла. Було не надто гарною ідеєю лягати спати не повечерявши, адже тоді мої сновидіння завжди трохи виходили з-під контролю.

Генрі спантеличено витріщився на містера Ву.

— Він новенький?

— Сьогодні вночі я тут сторож, — урочисто пояснив містер Ву. — Мене називають Ву, Тигряча Лапа, захисник сиріт та знедолених. Дай голодному рибу — і він насититься. Навчи його ловити рибу — і він більше ніколи не страждатиме від голоду.

Генрі захихотів, і я відчула, що зашарілася. Іноді мої сни бувають трохи ніяковими. До того ж проповідник містер Ву з мого сну був вдягнений у чорну блискучу шовкову піжаму

з вишитою на ній головою тигра, а на потилиці в нього теліпалася метрова коса. Його справжній прототип, мій перший вчитель із кунг-фу в Каліфорнії, не ходив би в такому вигляді навіть на Гелловін.

— Ну гаразд, — сказав Генрі, все ще посміюючись. — Я б залюбки скуштував порцію качки в кисло-солодкому соусі.

— Дуже дякую, містере Ву, — поспіхом мовила я, порухом руки змусивши зникнути містера Ву і весь ресторан.

Натомість ми опинилися в невеличкому парку в Берклі-Хіллз у Каліфорнії, куди я уві сні вже кілька разів приводила Генрі, тож це був перший-ліпший сценарій, що спав мені на думку. Звідси відкривався надзвичайний краєвид вниз на затоку, над якою саме заходило сонце, заливаючи небо химерними фарбами.

Незважаючи на це, обличчя Генрі невдоволено перекошилося.

— У ресторані до біса смачно пахло, — поскаржився він. — А тепер у мене бурчить у животі.

— У мене теж, та скільки б ми не з'їли, все одно не будемо ситими. — Я плюхнулася на лавку. — Зрештою, це ж лише сон. От халепа, мені ж треба було сказати містеру Ву новий пароль. Бозна, хто підглядав за мною, коли я писала.

— От хоча б я. «Пардон за грибок стопи» — дуже креативний пароль. — Генрі що, знову насміхався? — Гадаю, до такого ніхто швидко не додумається.

— Насправді це були «Повстані хатні капці з помпоном», — зауважила я, теж не стримавши посмішки.

— Чесно? У тебе справді жахливий почерк, — сказав Генрі, сідаючи поруч зі мною. А тепер мені б кортіло дізнатися, від чого ти тікала? І чому я не отримав вітального поцілунку?

Я відразу ж знову стала серйозною.

— Там знову був той... *шелест*. Хіба ти його не чув?

Генрі похитав головою.

— Але він дійсно був там. Невидима зловісна сутність. —

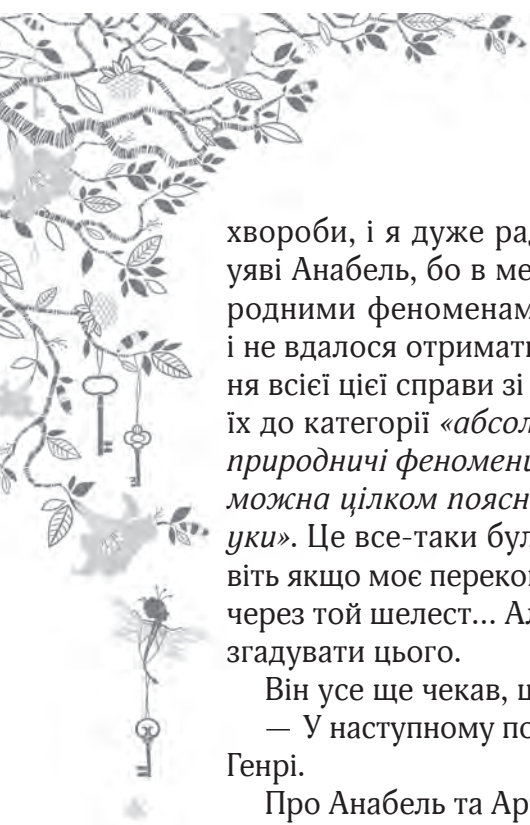
Я сама відчула, що це прозвучало, ніби цитата з якогось поганенького роману жахів. Що ж, нехай так. — Шелест та шепіт, що все наближалися і наближалися. — Я здригнулася. — Точнісінько, як тоді, коли він переслідував і ти врятував нас, провівши через двері у сновидіння Емі.

— А де саме ти його чула? — На жаль, за виразом обличчя Генрі не можна було зрозуміти, про що він думав.

— У наступному поперечному коридорі ліворуч. — Я невпевнено махнула рукою у бік моря. — Гадаєш, це була Анабель? Звісно ж, вона дуже вправна в тому, щоб ставати невидимою і зловісно шелестіти. Або ж Артур. Він тільки й має на думці, як би налякати мене до смерті.

І я навіть не могла на нього за це ображатися. Зрештою, це ж я близько восьми з половиною тижнів тому зламала Артуру Гамільтону щелепу. Знаю, звучить жахливо, та можу тільки додати (а то пояснювати все занадто довго та складно): він на це заслуговував. Та, на жаль, наразі це мені не надто допомогло. Адже, власне кажучи, саме його подруга Анабель виявилася лиходійкою у всій цій історії. Чи радше психопаткою, як з'ясувалося згодом. Політично коректно це називалося *«гострий поліморфний психотичний розлад із симптомами шизофренії»*. Через що вона тепер мешкала далеко від Лондона в закритому психіатричному закладі й більше не могла нікому нічого заподіяти, хіба що уві сні. Анабель була твердо переконана в тому, що саме демон наділив нас здатністю зустрічатися одне з одним у снах і зробив наші сновидіння свідомими, злий демон ночі з дохристиянських часів, який прагнув не менше, ніж світового панування. Але, на моє щастя, захоплення світового панування саме вчасно зазнало невдачі, коли Анабель хотіла за сприяння Артура пролити для цього мою кров. (Як я вже казала, це довга й заплутана історія¹! Віра в демона була одним із симптомів її

¹ Всю історію можна прочитати в романі «Зільбер. Перша книга сновидінь».

хвороби, і я дуже рада, що цей демон існував лише у хворій уяві Анабель, бо в мене, у принципі, були проблеми з надприродними феноменами, особливо з демонами. Втім, мені так і не вдалося отримати якогось дійсно переконливого пояснення всієї цієї справи зі сновидіннями. Для спрощення я віднесла їх до категорії *«абсолютно логічно пояснювані психологічно-природничі феномени, котрі, на превеликий жаль, поки що не можна цілком пояснити через сучасний рівень розвитку науки»*. Це все-таки було розумнішим, ніж вірити в демонів. Навіть якщо моє переконання щойно й похитнулося на якусь мить через той шелест... Але у присутності Генрі я воліла б краще не згадувати цього.

Він усе ще чекав, що я говоритиму далі.

— У наступному поперечному коридорі ліворуч, — повторив Генрі.

Про Анабель та Артура він навіть словом не обмовився. Генрі взагалі вельми неохоче говорив про цю парочку, адже до тієї події у вечір Осіннього балу вісім із половиною тижнів тому вони належали до його найкращих друзів.

— А ти там була, тому що?.. — допитливо глянув він на мене.

— Тому що мені потрібно було там дещо владнати. — Я ніяково почухала руку й мимоволі стихнула голос до шепоту. — Дещо зовсім непристойне. Я хотіла... ні, я *мусила* за деким пошпигувати уві сні.

— Це зовсім не аморально, а дуже практично, — зауважив Генрі. — Я постійно так роблю.

— Справді? А за ким ти стежиш? І чому?

Він знизав плечима й на мить відвів погляд убік.

— Іноді це може бути корисним. Або розважити. Залежно від обставин. А за ким ти хотіла... *мусила* пошпигувати?

— За Чарльзом Спенсером.

— За Грейсоновим нудним дядьком-стоматологом? — Генрі виглядав трохи розчарованим. — І чому саме за ним?

Я зітхнула.

— Мія, — це була моя молодша сестра, — бачила Чарльза в кафе з іншою жінкою. І вона присягається, що обоє обмінялися закоханими поглядами і *мало не* трималися за руки. Я знаю, Лотті та Чарльз офіційно поки що не пара, але він постійно фліртує з нею, і вони вже двічі разом були в кіно. І сліпому видно, як Лотті в нього закохана, навіть якщо вона й не зізнається в цьому. Вона зваяляла йому повстяні капці на Різдво, а це вже свідчить про... Перестань так дурнуватو шкіритися! Це справді серйозно. Ще ніколи Лотті не була в такому піднесенні, коли йшлося про чоловіка, і буде дуже погано, якщо він лише грається з нею.

— Пробач! — Генрі марно намагався контролювати свій вираз обличчя. — Принаймні тепер я знаю, звідки твій сьогоднішній пароль... Ну добре, мовчу, розповідай далі.

— Я повинна була неодмінно з'ясувати, які насправді почуття Чарльз має до Лотті. Тож я поцупила його огидну мисливську шапку й проникла в його сон.

Мені знову спало на думку, що саме цієї миті я лежу в своєму ліжку в цій шапці і моє волосся, мабуть, уже зовсім мокро від поту. Напевно й Генрі теж якраз уявив, який у мене вигляд із цією шапкою на голові. Зараз він точно знову розсміється, і я не можу на нього за це ображатися.

Але у відповідь на мій допитливий погляд він так щиро глянув мені у вічі.

— Дуже добре. І як це тобі вдалося?

Я здивовано наморщила чоло.

— Ну, я пройшла через його двері.

— Зрозуміло. Але в ролі кого або чого?

— Себе, звісно ж. На мені було кепі, оскільки сон розгортався на полі для гольфу й довелося вбратися відповідно до ситуації. Тільки-но я домоглася того, що Чарльз уже хотів розповісти щось про Лотті, як саме тоді його дурнувата сигнала... — Я пере-

лякано затулила рукою рота. — От же, хай йому грець! Я ж геть про це забула! Пожежна сигналізація! Коли вона спрацювала, я думала тільки про те, як би мені якнайшвидше вибратися зі сну, перш ніж Чарльз прокинеться. Я справді погана людина! Я повинна була прокинутися й викликати пожежників.

Та можлива пожежа в квартирі Чарльза, здається, абсолютно не схвилювала Генрі. Він усміхнувся мені й провів кінчиками пальців по моїй щоці.

— Лів, ти ж розумієш, що люди не зобов'язані у своїх снах бути чесними, чи не так? Із власного досвіду знаю, що більшості людей брехати уві сні навіть легше, ніж у реальному житті. Якщо ти хочеш дізнатися правду про когось, то тобі навряд чи буде якась користь із того, що ти просто розгулюватимеш у його сновидіннях і ставитимеш запитання, бо тоді він відповідь тобі точнісінько те саме, що й наяву.

Це, звісно, звучало переконливо і, по правді, мені й самій спадало на думку щось подібне. По суті, я заявила в сон Чарльза зовсім навмання, без будь-якого плану, без жодних хитрощів, лише натхненна ідеєю захистити Лотті.

— Але як же іще я могла це зробити? Тільки не кажи зараз, що мені слід було перетворитися на місячну ракету.

— Ну, найкраще завжди, коли вони взагалі не помічають, що ти там. Невидимий спостерігач та слухач зможе дізнатися уві сні досить багато про людину. А якщо набратися терпіння — майже все.

— Але я зовсім не хочу знати про Чарльза *все*, — заперечила я, здригнувшись від подібної думки¹. — Я лишень хочу знати, чи Чарльз має серйозні наміри щодо Лотті. Бо якщо це не так, тоді...

Я стиснула руки в кулаки. Ми з Мією нізащо не дозволимо, щоб хтось завдав болю Лотті, а тим паче Чарльз. Мія і так уже вважала за краще звести нашу няню із симпатичним ветеринаром із Пілгрімс-лейн.

---

¹ Пригадайте: понад 35 відсотків усіх сновидінь людини — про секс. Фу-у-у.

— З іншого боку, може, бідолашний Чарльз уже помер від отруєння чадним газом, тому що я забула викликати пожежників, і справа вирішилася сама собою.

— Я кохаю тебе, — несподівано сказав Генрі, міцніше притискаючи мене до себе.

І я відразу ж забула про Чарльза. Генрі не розкидався марно цими трьома магічними словами. За минулі вісім із половиною тижнів він сказав їх рівно тричі, і щоразу, як він їх промовляв, я страшенно ніяковіла. Єдино правильною, універсальною відповіддю на цю фразу було, певно, «*Я теж тебе кохаю*», але у мене якось язик не повертався вимовити це. Не тому, що не кохала його, зовсім навпаки, просто тому, що фраза «*Я теж тебе кохаю*» не звучала так переконливо, як раптово сказане «*Я кохаю тебе*».

— Навіть якщо я не можу перетворитися на місячну ракету чи стати невидимою? — натомість запитала я.

Генрі ствердно кивнув.

— Ти ще неодмінно навчишся всього цього. Ти напрочуд талановита. З усіх поглядів.

Потім він нахилився вперед і поцілував мене. І тепер цей сон став справді гарним.

